

József Attila-reminiszcenciák

(1960–2005)

I.

Ég és föld

„A semmi ágán...”

J. A.

Ágon gerlepár
Szíve föl-le száll
Bú
Bu-bú
Porban kiscsibe
Elveszett hite
Csíp
Csi-ip.

Asszony a fák alatt

„kékítőt old...”

J. A.

Köténye alatt
Dalocska fakadt
Zöldben piros
Gallyakkal tele
Ölén a szeme
Még ma kimos.

II.

*József Attila-embléma
két oldala*

1.
Összetörték.

Összetörték.
Összetört-ék.

2.
Ég könnycseppjét,
Elföldelték.

Elföldelt ég!

III.

Cigonya fája

„Nagyon fáj.”
J. A.

Cigonya fája, a Nagy fa,
a seholsincs, az irtás utáni,
mely eleven alakzata helyett
mint kivágott őserdei
R Ö N K
K E R E S Z T M E T S Z E T E
lebegett be képzeletébe.
Virrasztás közben az ragadta meg
és évgyűrűkből rajzolt
fájának tartós koronát.

A Nagy fa
szikársága bénító döbbenet,
a hőkölés, a katatónia,
de ámulatba ejtő
sejtelmesség is.
Nem felkínálkozó
tetszetős lelemény,
sem évszakok szeszélyéhez
igazodó látvány.

A Nagy fa
önmaga támasza,
szem-sohasem-látta
bensőjét felmutató,
évgyűrűk alkotta terebély.
Se tél, se nyár
nem tehet kárt benne.
De ingatag ábránd is:
szárnyalásra csábító,
kettejük erős kötéléke.

A Nagy fa
csipkefodrok fehérén habzó
körkörös hullámverése
az irtványüres térben.

A Nagy fa
a lét váza
górcső alatt szemlélve.

A Nagy fa
a pusztulást követő káprázat.

A Nagy fa
az „örök virágzás”
virágzás nélkül.

A Nagy fa
Cigonya kézjegye, rajza
fekete tussal,
sötét látomása.
Gyásza színének
ezeregy árnyalata.

A Nagy fa
Cigonya idő előtt közzétett
szemérmes üzenete,
fájába kódolt
gyászjelentése,
amin átdereng
a másvilág fénye.

A Nagy fa
a természet engesztelődő,
türelmes arca.
Virrasztó ébrenlét.

A Nagy fa
a fájdalommal eljegyzett
enyhülés:
kényszeredett derű.

